

Mindretal, gaar ud paa at nedsætte 5 Aar til 2 Aar i den Tid, der er Tale om, nemlig den, hvori Forsørgelsesretten er hverves. Dette Spørgsmaal har ofte været forhandlet her og er særlig blevet gennembehandlet ved forskellige Forstebehandlinger her, saa jeg tror, at kunne indskrænke mig til at sige, at jeg indstændig fraraader at vedtage dette Mindretalsforslag. Vædringsforslaget under Nr. 7 kan jeg tiltræde. Jeg skal gøre opmærksom paa, at det allerede nu er en administrativ Regel, og at Administrationen ved forskellige Lejligheder har vist, at den antager, at man ikke havde Ret til at tage saadanne ganske enkelte Dage bort fra Eghedets Ophold, naar Talen er om at udregne disse 5 Aar. Det skader jo imidlertid ikke, at det bliver udtrykt i Loven. Vædringsforslaget under Nr. 8, stillet af et Mindretal, maa jeg tillade mig at fraraade. Det kan godt være, at der er adskilligt at bemærke ved den Ting, som her omhandles, nemlig angaaende Fødselsstiftelsens Forhold, men det hører ikke hjemme paa denne Lov, og jeg tror ikke, at det kan nytte at træffe nogen Bestemmelse desangaaende her. Dette Forhold rækker langt videre end Fattigloven, og det bør heller ikke ordnes her paa denne Lov. Vædringsforslaget under Nr. 9 kan jeg ikke have noget at bemærke imod. Det er ikke faldet mig ind, at man i en Fattiglov havde behovet at indføre en saadan Bestemmelse som denne, ellers havde jeg maaske nok selv gjort det. Jeg havde ikke tænkt mig, at man skulde behøve at optage denne Bestemmelse, der er rettet imod visse uheldige Transaktioner, som finde Sted fra Kommunalbestyrelsernes Side, og som jeg ikke nærmere skal karakterisere, idet jeg mente, at man jo dog maatte haabe, at i vor Tid, hvor man ikke hører om andet end om Humanitet fra Fattigbestyrelsernes Side, skulde der ikke være Trang til en Bestemmelse i Fattigloven om, at man ikke skulde kunne drive Kvinder og Børn ud af Kommunerne. Er det imidlertid det ærede Udvalgs Mening — og adskillige af det ærede Udvalgs Medlemmer have jo praktisk Erfaring i Sigt — at det er ønskeligt at faa en saadan Bestemmelse ind i Fattigloven, skal jeg selvfølgelig ikke modsætte mig det. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (B. Holm) udtalte sig om Indfødsretsbestemmelsen, uden at jeg dog kan se, at han har stillet Vædringsforslag i saa Henseende, og om dens Betydning her. Jeg skal ikke fordybe mig i dette Tema, som der maaske kan blive Lejlighed til at komme ind paa en anden Gang,

eller særlig omtale enkelte Eksempler, men jeg skal dog tillade mig at sige et Par Ord om denne Sag. Jeg skal erkende, at det er en meget alvorlig Bestemmelse, der er foreslaaet i Loven, og at den vil faa en vidtrækkende Betydning lige over for Udlandinge her i Landet. Vi have ikke nogen Lovbestemmelse derom, men af Administrationen er det fastslaet og vistnok ogsaa af Domstolene erkendt, at 5 Aars Ophold i en Kommune giver ogsaa en Udlandings Forsørgelsesret. Det er ganske vist, at det ærede Medlem kan finde, at denne Bestemmelse kan komme i Kollision med adskillige andre. Vi have jo f. Eks. i Straffeloven en Bestemmelse om, at den, der ikke har været 5 Aar i Landet, kan ved Dom tvinges til at gaa til Udlandet, han kan med andre Ord blive sendt ud af Landet, og vi have i Loven om rejsende forskellige andre Bestemmelser i andre Retninger, og hvor der er Tale om fortere Aaremaal, om Udvisning og deslige, og vi have endelig, som det ærede Medlem nævnte, en Overenskomst, som fastsætter 12 Aar som det forpligtende Ophold overfor et enkelt Land, nemlig Sverige. Hvad dette sidste angaar, skal jeg gøre opmærksom paa, at den Slags Overenskomster har Administrationen altid haft Ret til at træffe, og der staar da ogsaa i § 23: „Foranstaaende Regel skal ikke være til Hindring for, at der ved traktatmæssige Bestemmelser under Forudsætning af Gensidighed indrømmes et fremmed Lands Underjaatter Afgang til at vinde Forsørgelsesret her i Landet lige med indfødt“. Det er noget, som rimeligvis vil komme til Anvendelse, hvis Lovforslaget vedtages. Følgen af, at dette Lovforslag bliver ophøjet til Lov, og at de 5 Aar ikke blive optagne som gældende Bestemmelse, vil ikke være, at man overfor Sverige forandrer Overenskomsten om de 12 Aar. Det er klart, at hvis Administrationen har haft Ret til at slutte en saadan Overenskomst, hvilket ingen har benægtet, vil den blive ved at bestaa uafhængig af denne Lov, men hvis ikke saadan traktatmæssig Overenskomst bestaar, vil vedkommende først, naar han har Indfødsret, faa den her bestemte Forsørgelsesret her i Landet. I øvrigt er hele dette Forhold, det indrømmer jeg, meget sammenfat, og jeg skal ikke komme udførlig ind derpaa. Men naar det ærede Medlem nævnte, at den vedkommende, som ikke ønskede det, blev bortsendt, formodentlig efter den her nævnte Overenskomst, men senere havde faaet Dom for, at hun kunde blive her, saa er der ingen Modsigelse deri. Det følger af sig selv, at der er forskellige administrative Afgørelser, som kunne være tvivlsomme. Det er ikke saa sjældent, at der forekommer Tilfælde, hvor